

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/2/2021
Identifikačné číslo spisu:	4113202133
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:4113202133.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Vladíka a sudcov JUDr. Eriky Šobichovej a Mgr. Petra Melichera v spore žalobcu: L. F., bývajúci F. XXX, zastúpený: JUDr. Michal Magdolen, advokát, Farská 50, Nitra, proti žalovanému: Staré divadlo Karola Spišáka v Nitre, IČO: 36 103 004, Ul. 7 pešieho pluku 1, Nitra, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 14 Cpr 2/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8 CoPr 3/2020 z 25. júna 2020, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanému n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 14 Cpr 2/2013-318 z 7. marca 2016 zamietol návrh žalobcu a rozhodol, že o trovách konania rozhodne súd do 30-tich dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

1.1. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za nesporné, že žalobca bol v pracovnom pomere u žalovaného, pričom mu bola daná výpoveď z dôvodu znižovania stavu zamestnancov a zefektívnenia práce na pracovisku. Žalobca po doručení výpovede oznámil žalovanému, že s výpoveďou nesúhlasí a trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával. Rovnako mal súd prvej inštancie za preukázané, že žaloba bola podaná v lehote 2 mesiacov od doby, kedy sa mal pracovný pomer žalobcu skončiť.

1.2. Okresný súd si ako predbežnú otázku v konaní vyhodnotil samotnú voľbu zamestnaneckého dôverníka, za ktorého mal byť zvolený žalobca, a to z dôvodu, že v prípade platného zvolenia za zamestnaneckého dôverníka by zamestnávateľ mohol dať zamestnancovi výpoveď iba s predchádzajúcim súhlasom zamestnaneckého dôverníka v zmysle § 240 odsek 8 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (ďalej len „Zákonník práce“). Súd prvej inštancie však nepovažoval voľbu zamestnaneckého dôverníka za platnú z dôvodu, že nebola tajná (z výpovede viacerých svedkov vyplynulo, že mali možnosť nahliadnuť do hlasovacieho lístka ostatných zúčastnených zamestnancov „voličov“, ktorí sa na tejto voľbe zúčastnili). Ďalšou pochybnosťou, ktorá neunikla pozornosti súdu prvej inštancie bola tá, že účastníkmi volieb mali byť všetci tí, ktorí boli podpísaní na prezenčnej listine

pri vstupe do veľkej sály, avšak z výpovede viacerých svedkov súd zistil, že počet voličov zúčastnených na voľbách zamestnaneckého dôverníka nemohol korešpondovať s obsahom prezenčnej listiny, na ktorej mali byť podpísaní všetci účastníci volieb. Na základe takto uvedeného postupu, okresný súd dospel k záveru, že voľba zamestnaneckého dôverníka nebola platná, pretože je v rozpore s ustanovením § 234 odsek 6 Zákonníka práce. Žalobca sa podľa názoru súdu prvej inštancie v skutočnosti nestal zamestnaneckým dôverníkom, preto si zamestnávateľ nemusel splniť povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 240 odsek 8 Zákonníka práce. Platnosť a priebeh druhej voľby súd ani nehodnotil, keďže skončila „remízou“ a zamestnanecký dôverník zvolený nebol.

1.3. Z ďalšieho dokazovania (predovšetkým z listinného dôkazu - písomné rozhodnutie zamestnávateľa Starého divadla Karola Spišáka v Nitre, zo dňa 14.09.2012 o organizačných zmenách) mal súd prvej inštancie za zrejmé, že zamestnávateľ urobil viaceré organizačné zmeny (aj zrušenie miesta inšpicienta, rekvizitára) s jasným cieľom, ktorým bolo vytvorenie nového pracovného miesta vedúceho prevádzky (PR manažéra), ktorý by posilnil vzťahy divadla s verejnosťou.

1.4. Rovnako mal za to, že zamestnávateľ splnil všetky zákonom prezumované predpoklady na skončenie pracovného pomeru, ktoré vyžaduje ustanovenia § 63 odsek 1 písmeno b) Zákonníka práce. Písomnú výpoveď považoval súd prvej inštancie za doručенú, aj keď z dokazovania zistil, že žalobca ju odmietol prevziať, avšak bola mu za prítomnosti dvoch svedkov prečítaná. Žalobca nedoručenie výpovede ani nenamietal, preto ju okresný súd považoval za platne doručенú a nemajúc pochybnosti o jej právnych účinkoch. Podľa názoru odvolacieho súdu písomné vyhotovenie výpovede spĺňalo všetky formálne náležitosti a boli splnené aj všetky ďalšie podmienky platnosti výpovede. Vo vzťahu k skutkovému vymedzeniu výpovede zo strany žalovaného okresný súd poznamenal, že tento vo výpovedi uviedol zákonné ustanovenia v zmysle ktorého dal žalobcovi výpoveď (§ 63 odsek 1 b/ Zákonníka práce), ale i skutkovo vymedzil s poukazom na organizačnú štruktúru, prečo žalobcu nemôže ani na kratší pracovný čas zamestnávať. Dôvod výpovede mal za jasne a zrozumiteľným spôsobom vymedzený a v žiadnom prípade ho nebolo možné zameniť s iným výpovedným dôvodom. Vo vzťahu k splneniu ponukovej povinnosti (§ 63 odsek 2 Zákonníka práce), mal súd prvej inštancie za to, že táto splnená bola, nakoľko priamo vo výpovedi žalovaný uviedol, že nemá možnosť žalobcu zamestnávať ani na kratší pracovný čas, pretože nedisponuje pracovným miestom vhodným pre žalobcu, vzhľadom na jeho vzdelanie, skúsenosti a odborné zameranie.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 8 CoPr 3/2020 z 25. júna 2020, viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) vysloveným v zrušujúcom uznesení sp. zn. 5 Cdo 126/2017 zo dňa 29. januára 2020, rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že I. určil, že skončenie pracovného pomeru žalobcu žalovaným výpoveďou zo dňa 17.09.2012 je neplatné; II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy za obdobie od 01.01.2013 do 30.09.2013 v sume 4 709,61 eura brutto spolu s úrokom z omeškania

- vo výške 5,75 % ročne zo sumy 523,29 eura brutto od 01.03.2013 do zaplatenia,
- vo výške 5,75 % ročne zo sumy 523,29 eura brutto od 01.04.2013 do zaplatenia,
- vo výške 5,75 % ročne zo sumy 523,29 eura brutto od 01.05.2013 do zaplatenia,
- vo výške 5,50 % ročne zo sumy 523,29 eura brutto od 01.06.2013 do zaplatenia,
- vo výške 5,50 % ročne zo sumy 523,29 eura brutto od 01.07.2013 do zaplatenia,
- vo výške 5,50 % ročne zo sumy 523,29 eura brutto od 01.08.2013 do zaplatenia,
- vo výške 5,50 % ročne zo sumy 523,29 eura brutto od 01.09.2013 do zaplatenia,
- vo výške 5,50 % ročne zo sumy 523,29 eura brutto od 01.10.2013 do zaplatenia,
- vo výške 5,50 % ročne zo sumy 523,29 eura brutto od 01.11.2013 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia; III. vo zvyšku požadovanej náhrady mzdy s príslušenstvom žalobu žalobcu zamietol; IV. žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania a V. žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého nároku rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie.

2.1. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd vyhodnotil žalobcu za platne zvoleného zástupcu zamestnancov - zamestnaneckého dôverníka, preto ustálil, že žalovaný si nesplnil povinnosť vyžadovanú ustanovením § 240 ods. 8 Zákonníka práce ako hmotnoprávnu podmienku

výpovede, a to vyžiadanie si súhlasu žalobcu k výpovedi.

2.2. Pre nedodržanie zákonného postupu uzavrel, že sa v prejednávacom spore jedná o neplatnú výpoveď, z ktorého dôvodu už neriešil ďalšie námietky žalobcu proti uvedenej výpovedi. Vo vzťahu k požiadavke žalovaného, aby súd rozhodol, že nemožno od neho ako zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby žalobcu ako zamestnanca naďalej zamestnával, odvolací súd poznamenal, že tejto požiadavke vyhovieť nemožno. Dodal, že v zmysle ustanovenia § 79 ods. 1 Zákonníka práce by takejto požiadavke zamestnávateľa bolo možné vyhovieť len vo výnimočných prípadoch, pričom vyhovieť požiadavky žalovaného zamestnávateľa v danej veci by bolo z pohľadu odvolacieho súdu popretím ochrany žalobcu ako zamestnanca a zvýhodnením zamestnávateľa, ktorý vo vzťahu k zamestnancovi porušil ustanovenia Zákonníka práce, teda negatívny postoj žalovaného spravodlivo akceptovateľný nebol.

2.3. Čo sa týka požiadavky žalobcu na náhradu mzdy, odvolací súd poukázal na ustanovenie § 79 ods. 2 a § 252i ods. 4 Zákonníka práce (zamestnancovi patrí náhrada mzdy za čas 9 mesiacov). Vychádzajúc z ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ktorého neústavnosť ústavný súd nevyslovil a ktorého neústavnosť nevzhladol ani odvolací súd, mal potom odvolací súd za to, že žalobcovi prináleží náhrada mzdy za obdobie od januára do septembra 2013 vo výške ním požadovanej sume 4 709,61 eura brutto, pričom k tomuto nároku žalobcovi prináleží aj nárok - právo na úrok z omeškania vo výške 5,75 % ročne, resp. 5,5 % ročne, nakoľko záväzok k náhrade mzdy za jednotlivé mesiace vznikol (vznikal) až po 01.02.2013. Vo zvyšnej časti požadovanej náhrady mzdy, resp. časti úroku z omeškania mal odvolací súd za to, že nárok žalobcu dôvodný nie je, preto nárok žalobcu vo zvyšnej časti zamietol.

2.4. S poukazom na výroky o náhrade trov konania, pri čiastočnom úspechu oboch strán sporu, keď žalobca bol plne úspešný v časti určenia neplatnosti výpovede a len malej časti úspešný v časti požadovanej náhrady mzdy, odvolací súd dospel k záveru, že žiaden z účastníkov (žiadna strana sporu) nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania (§ 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“). Keďže dovolací súd vo svojom rozhodnutí nerozhodol o trovách dovolacieho konania, v ktorom bol žalobca úspešným, odvolací súd priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %, keď o výške tohto nároku bude konať a rozhodovať súd prvej inštancie (§ 255 ods. 1 CSP).

3. Žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) podal proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v rozsahu jeho výrokov č. II., III. a IV. dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f/ CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. V dovolaní poukázal na to, že žalovaný ako zamestnávateľ nikdy nepožiadaval o súhlas na výpoveď od zamestnaneckého dôverníka, preto nebolo namieste skúmať, či bolo možné spravodlivo požadovať ďalšie zamestnávanie žalobcu a výpoveď považoval bez ďalšieho za neplatnú. Ďalej uviedol, že odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, preto sa v konaní o neplatnosť výpovede z vlastnej iniciatívy nemal zaoberať možnosťou aplikácie ustanovenia § 240 ods. 9 Zákonníka práce. Postup odvolacieho súdu v naznačenom smere sa dovolateľovi javí ako tendenčný, realizovaný v snahe opätovne žalobu zamietnuť v čoho dôsledku boli porušené procesné práva žalobcu v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.1. Výrok o povinnosti žalovaného nahradiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške vypočítanej z priemerného mesačného platu t. j. 523,29 euro s príslušným úrokom z omeškania za každý mesiac za obdobie od 01.01.2013 do 30.09.2013, považoval dovolateľ za nesprávny. Poukázal pritom na dnes už neúčinné znenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce, v ktorom bola určená výška satisfakcie na maximálne 9 mesačných plátov, pričom táto úprava bola ako ústavne nesúladná riešená Ústavným súdom SR, ktorý ju podľa dovolateľa celkom jednoznačne označil za neplatnú a neúčinnú. Mal za to, že ustanovenie právneho predpisu Ústavným súdom SR označené ako neplatné a neúčinné nemôže byť právnym základom pre rozhodovanie odvolacieho súdu a nárok žalobcu, nakoľko opačný postup je v rozpore s ustálenou súdnou praxou. Ako jediné ústavne súladné riešenie videl dovolateľ v zdržaní sa aplikácie neústavného 9 mesačného obmedzenia a použitie výkladu e ratione legis a priznať náhradu mzdy za každý mesiac od 01.01.2013 do momentu, kedy žalovaný opäť umožní žalobcovi pracovať, resp. minimálne za obdobie 36 mesiacov. Podľa názoru dovolateľa žiadne iné riešenie nemožno považovať za spravodlivé, lebo nebude plniť všetky funkcie, ktoré požaduje od odškodného Ústava SR, t.j. sociálnu, sankčnú a satisfakčnú.

3.2. K rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania dovolateľ poznamenal, že sa s ním nemožno

absolútne stotožniť. Uviedol, že k zmene prvoinštančného zamietavého rozhodnutia prišlo na podklade odvolania žalobcu, ktorý má znášať tieto výdavky sám, i keď ich nezavinil svojvoľným a zrejme bezúspešným bránením práva. Namietal, že odvolací súd sa neunúval presnejšie špecifikovať pomer úspechu žalobcu a rozhodnutie o trovách založil na všeobecnom konštatovaní. Preto navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že na základe rozhodnutia odvolacieho súdu žalobca opätovne pokračoval v pracovnom pomere odo dňa 28.07.2020, pričom žalovaný žalobcovi vyplatil náhradu mzdy za obdobie od 01.01.2013 do 30.09.2013 vo výške 4.709,61 eur brutto s úrokom z omeškania vo výške 1.863,08 eur. Dal do pozornosti, že dňa 04.08.2020 bola uzatvorená dohoda o skončení pracovného pomeru ku dňu 31.12.2020, z čoho žalovaný vyvodil, že záujmom dovolateľa nie je v skutočnosti pokračovať v pracovnom pomere, ale snaha o uplatňovanie si nárokov na úkor žalovaného. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku odvolacieho súdu žalovaný poznamenal, že tento v časti, ktorou žalobcovi priznal náhradu mzdy za obdobie od 01.01.2013 do 30.09.2013 považuje za logické, nie za správne, keďže odvolací súd sa nezaoberal namietanou skutočnosťou, že žalobca sa sám a dobrovoľne stal predčasným starobným dôchodcom. Mal za to, že náhrada mzdy mala byť žalobcovi priznaná len do momentu podania žiadosti o predčasný starobný dôchodok, ktorý mu bol vyplácaný od 21.09.2017 do 30.09.2019. Dovolanie vyhodnotil v celom rozsahu za nezákonné a nespravodlivé a v súčasnej ekonomickej situácii pre žalovaného finančne nemožné, preto navrhol dovolaciemu súdu, aby predmetné dovolanie v plnom rozsahu zamietol.

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. Dovolací súd najskôr skúmal existenciu prvého z dovolateľom uplatnených dovolacích dôvodov, ktorým je tzv. vada zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Ak totiž dovolanie z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z väd uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. zmätočnosť rozhodnutia) neznamená len splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

10. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom, či mimosporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

11. V danom prípade žalobca prípustnosť dovolania odvodil z § 420 písm. f/ CSP a porušenie práva na spravodlivý proces videl v tom, že odvolací súd postupoval v rozpore so záväzným právnym názorom, vybočil z medzi poučovacej povinnosti poučovať účastníkov konania o ich procesných právach a povinnostiach, oslabil úlohu súdu ako nestranného orgánu a založil nerovnosť medzi účastníkmi konania tým, že skúmal či bolo možné od zamestnávateľa spravodlivo požadovať ďalšie zamestnávanie žalobcu, v dôsledku čoho mali byť procesné práva žalobcu porušené v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. S poukazom na vyššie uvedené dovolateľ za zmatečnosťnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP označil postup dovolacieho súdu, ktorým dospel k rozhodnutiu vo veci. Dovolateľ spochybnil, že odvolací súd v konaní o neplatnosti výpovede skúmal možnosť aplikácie ustanovenia § 240 ods. 9 Zákonníka práce (či od zamestnávateľa možno spravodlivo žiadať ďalšie zamestnávanie zamestnanca) napriek tomu, že žalovaný ako zamestnávateľ nikdy nepožiadaval o súhlas na výpoveď od zamestnaneckého dôverníka a až na dopyt dovolacieho súdu žalovaný prejavil snahu zvrátiť výsledok konania a predniesol chabý pokus o formuláciu dôvodu, pre ktorý nebolo od neho možné žiadať, aby žalobcu ďalej zamestnával.

Podľa § 240 ods. 8 Zákonníka práce účinného do 31.12.2012, zamestnávateľ môže dať členovi príslušného odborového orgánu, členovi zamestnaneckej rady alebo zamestnaneckému dôverníkovi výpoveď alebo s nimi okamžite skončiť pracovný pomer len s predchádzajúcim súhlasom týchto zástupcov zamestnancov. Za predchádzajúci súhlas sa považuje aj, ak zástupcovia zamestnancov písomne neodmietli udeliť zamestnávateľovi súhlas do 15 dní odo dňa, keď o to zamestnávateľ požiadal. Zamestnávateľ môže použiť predchádzajúci súhlas len v lehote dvoch mesiacov od jeho udelenia.

Podľa § 240 ods. 9 Zákonníka práce účinného do 31.12.2012, ak zástupcovia zamestnancov odmietli udeliť súhlas podľa odseku 8, je výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa z tohto dôvodu neplatné; ak sú ostatné podmienky výpovede alebo okamžitého skončenia pracovného pomeru splnené a súd v spore podľa § 77 zistí, že od zamestnávateľa nemôže spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával, je výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru platné.

13. V súvislosti s uvedeným dáva dovolací súd do pozornosti, že dovolaním napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu bolo vydané v nadväznosti na zrušujúce rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 5 Cdo 126/2017 z 29. januára 2020, v ktorom dovolací súd vytkol odvolaciemu súdu, že „23. napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení, pretože otázku platnosti volieb zamestnaneckého dôverníka vyriešil nesprávne. V nadväznosti na to nesprávne posúdil aj otázku

splnenia hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede v zmysle § 240 ods. 9 Zákonníka práce, podľa ktorého je výpoveď daná zamestnaneckému dôverníkovi podmienená jeho súhlasom. Pokiaľ by žalovaný tento postup dodržal a zo strany zamestnaneckého dôverníka, teda žalobcu by došlo k odmietnutiu udelenia súhlasu s výpoveďou, nešlo by o neriešiteľnú situáciu. Zákon v takomto prípade stanovuje, že ak súd v spore o neplatnosť výpovede zistí, že od zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával, je výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru platné za predpokladu, že sú ostatné podmienky výpovede alebo okamžitého skončenia pracovného pomeru splnené (§ 240 ods. 10 Zákonníka práce).“

14. Odvolací súd, viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, nariadil vo veci odvolacie pojednávanie. Zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom (č. l. 450 a nasl.) ako aj zo zvukového záznamu je zrejmé, že po otvorení pojednávania a prednese právneho zástupcu žalobcu, právny zástupca žalovaného uviedol dôvody, pre ktoré nemožno od žalovaného spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával, tieto aj bližšie špecifikoval. Obsah spisu vedeného v preskúmvanej veci tak v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd z vlastnej iniciatívy skúmal, či od žalovaného ako zamestnávateľa možno spravodlivo požadovať, aby žalobcu ako zamestnanca ďalej zamestnával. Navyše samotné zisťovanie odvolacieho súdu o možnostiach ďalšieho zamestnávania zamestnanca u zamestnávateľa podľa § 240 ods. 9 Zákonníka práce v situácii, keď zamestnávateľ nepožiadaval zástupcov zamestnancov o udelenie súhlasu s výpoveďou, tak ako v prejednávacom prípade, nemohlo viesť k záveru o porušení práv zamestnanca (dovolateľa) na spravodlivý súdny proces, pretože odvolací súd jednoznačne sformuloval záver o neplatnosti výpovede práve s poukazom na to, že žalovaný si nesplnil povinnosť vyžadovanú ustanovením § 240 ods. 8 Zákonníka práce ako hmotnoprávnu podmienku výpovede, a to vyžiadanie si súhlasu zamestnaneckého dôverníka k výpovedi. Podľa názoru vec prejednávajúceho senátu konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté vadou zmätočnosti, preto uzatvára, že postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k porušeniu práv dovolateľa na spravodlivý súdny proces.

15. Dovolateľ sa ďalej nestotožnil s rozhodnutím odvolacieho súdu o nárok na náhradu trov konania. Mal za to, že odvolací súd sa neunúval bližšie špecifikovať pomer úspechu žalobcu a rozhodnutie o trovách konania založil na všeobecnom konštatovaní.

16. S poukazom na vyššie uvedené dovolateľ vo vzťahu k výroku o trovách konania za zmätočnosťnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP označil nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (teda jeho nepreskúmateľnosť, pozn. dovolacieho súdu). I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo.

17. Vo vzťahu ku konkrétnym námietkam dovolateľa uvedeným v intenciách § 420 písm. f/ CSP dovolací súd uvádza, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania vyplývajú dôvody, pre ktoré odvolací súd nepriznal žiadnej zo strán nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania, a to čiastočný úspech oboch strán sporu, keď žalobca bol plne úspešný v časti určenia neplatnosti výpovede a len malej časti úspešný v časti požadovanej náhrady mzdy s poukazom na § 255 ods. 2 CSP. Rovnako náležitým spôsobom ozrejmil, že z dôvodu úspechu žalobcu v dovolacom konaní, bol žalovaný zaviazaný nahradiť žalobcovi trovy dovolacieho konania v rozsahu 100 % podľa § 255 ods. 1 CSP.

18. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku o trovách konania je nepreskúmateľné; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

19. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd ustálil, že dovolateľ neopodstatnene namietal, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v

takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP. Preto dospel dovolací súd k záveru, že konanie vadou podľa § 420 písm. f/ CSP postihnuté nebolo. S poukazom na to, že v prejednávanom prípade prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania do úvahy neprichádza, najvyšší súd dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP pre jeho procesnú neprípustnosť podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

20. Pretože konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f/ CSP dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania žalobcu aj z hľadiska ďalšieho uplatneného odvolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, pričom dovolateľ namietal odklon od ustálenej súdnej praxe (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP).

21. V dovolacom konaní platí, že aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 CSP až § 435 CSP.

22. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ustanovenie § 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

23. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť zároveň riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie a musí ísť o otázku zásadného právneho významu. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, na vyriešení ktorej ale nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním napadnuté rozhodnutie, nie je relevantná v zmysle tohto ustanovenia (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 214/2018). Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, nezodpovedajú významovo kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú právnu otázku má dovolateľ na mysli. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

24. Dovolací súd ustálil, že dovolateľ vo svojej podstate v dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie odvolacieho súdu spočívajúce v použití ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce (v znení účinnom do 31.12.2012) na zistený skutkový stav. Dovolateľ argumentoval tým, že právna úprava v dnes už neúčinnom znení § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ktorá limitovala poskytovanie odškodnenia (náhradu mzdy) v prípade pracovného pomeru neplatne skončeného zo strany zamestnávateľa obdobím deväť mesiacov, bola Ústavným súdom Slovenskej republiky celkom jednoznačne označená za neplatnú a neúčinnú a na podporu svojej argumentácie poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 1/2012 z 3. júla 2013. Podľa názoru dovolateľa neplatné a neúčinné ustanovenie zákona nemôže byť právnym podkladom pre rozhodovanie odvolacieho súdu o nároku žalobcu a opačný názor vyhodnotil za rozporný s ustálenou súdnou praxou. Záverom navrhol jednak zdržať sa aplikácie neústavného deväťmesačného obmedzenia, aby nedošlo k rozporu s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce a jednak použiť výklad e ratione legis a priznať náhradu mzdy za každý mesiac od

01.01.2013 až do momentu, kedy žalovaný opäť umožní žalobcovi pracovať, resp. minimálne za obdobie 36 mesiacov. Uvedené riešenie je z pohľadu dovolateľa jediné ústavné súladné rešpektujúce hodnotu spravodlivosti, keďže žiadne iné riešenie nebude plniť sociálnu, sankčnú a satisfakčnú funkciu odškodného.

25. Z obsahu dovolania pre dovolací súd vyplynulo, že podstatnou právnou otázkou v prejednávanej spore je, či napriek právnej úprave výslovne vyjadrenej v § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom od 1. septembra 2011 do 31. decembra 2012 v spojení s § 252i ods. 4 Zákonníka práce účinným od 1. januára 2013 neexistovali dôvody, aby súd pri neplatnej výpovedi zo strany zamestnávateľa priznal žalobcovi nárok na náhradu mzdy za čas presahujúci deväť mesiacov.

26. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP dovolací súd dospel k záveru, že vyššie uvedená právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nebola doposiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená, a preto je dovolanie žalobcu v danom prípade procesne prípustné. Dovolací dôvod, ktorý žalobca uplatnil treba posúdiť podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Po vyriešení otázky prípustnosti dovolania dovolací súd skúmal, či žalobca dôvodne odvolaciemu súdu vytýka, že jeho rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci tak, ako to v dovolaní namieta.

27. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnú normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

28. Podľa právneho názoru vec preskúmavajúceho senátu najvyššieho súdu spočíva dovolaním napadnutý rozsudok na správnom právnom posúdení veci odvolacím súdom. K dôvodom vedúcim k tomuto názoru dovolací súd uvádza nasledovné.

29. Predmetom konania vedeného pred súdom prvej inštancie je žaloba žalobcu na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a o náhradu mzdy. Kľúčovou otázkou v danom konaní bolo posúdenie, či odvolací súd v prejednávanej veci správne právne posúdil, resp. vyhodnotil ustálený skutkový stav, keď vychádzajúc z § 79 ods. 2 Zákonníka práce (v znení účinnom do 31.12.2012) v spojení s § 252i ods. 4 Zákonníka práce (v znení účinnom od 01.01.2013) priznal žalobcovi náhradu mzdy len za čas deväť mesiacov.

Podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce (v znení účinnom do 31.12.2012), ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje deväť mesiacov, patrí zamestnancovi náhrada mzdy za čas deväť mesiacov.

Podľa § 252i ods. 4 Zákonníka práce (v znení účinnom od 01.01.2013), výpoveď daná zamestnávateľom zamestnancovi pred 1. januárom 2013 a nároky, ktoré z nej vznikli, sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2012. Dohoda o skončení pracovného pomeru uzatvorená pred 1. januárom 2013 a nároky, ktoré z nej vznikli, sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2012.

30. V rámci skúmania dôvodnosti žaloby v časti náhrady mzdy odvolací súd konštatoval, že nevzhliadol neústavnosť namietaného § 79 ods. 2 ustanovenia Zákonníka práce (v znení účinnom do 31.12.2012) rovnako ako Ústavný súd Slovenskej republiky, keď konanie ohľadne sporného ustanovenia Zákonníka práce bolo zastavené (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 1/2012 z

03.07.2013). Odvolací súd dospel k záveru o dôvodnosti nároku žalobcu na náhradu mzdy za obdobie od januára do septembra 2013 vo výške žalobcom požadovanej sumy 4.709,61 eur brutto spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne, resp. 5,5 % ročne z jednotlivých mesačných častí náhrady mzdy.

31. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je dovolaciemu súdu zrejmé, že odvolací súd posudzoval právny nárok žalobcu na náhradu mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce (v znení účinnom do 31.12.2012). Aplikáciou predmetného ustanovenia Zákonníka práce odvolací súd v rámci právneho posúdenia veci rešpektoval ustanovenie § 252i ods. 4 Zákonníka práce, ktorý upravuje prechodné ustanovenia účinné od 1. januára 2013, v zmysle ktorého výpoveď daná zamestnávateľom zamestnancovi pred 1. januárom 2013 a nároky, ktoré z nej vznikli, sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2012. Z pohľadu dovolacieho súdu bolo v danom spore preukázané, že žalovaný neplatne skončil so žalobcom pracovný pomer výpoveďou zo dňa 17. septembra 2012. Je zrejmé, že ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom od 1. septembra 2011 do 31. decembra 2012 malo v danom období kogentnú povahu, teda súd nemal možnosť posudzovať okolnosti konkrétneho prípadu pri rozhodovaní o nároku zamestnanca na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru. Vychádzajúc z výslovnej právnej úpravy vyjadrenej v § 79 ods. 2 Zákonníka práce v spojení s § 252i ods. 4 Zákonníka práce dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd nemal priestor priznať žalobcovi nárok na náhradu mzdy v uplatnenom rozsahu.

32. Dovolací súd vzal na zreteľ, že pracovnoprávne predpisy treba vykladať tak, aby rešpektovali najvšeobecnejšiu hodnotu právneho štátu, a to hodnotu spravodlivosti. Preto dovolací súd v danej veci posudzoval postup odvolacieho súdu, ktorý aplikoval na zistený skutkový stav právnu normu obsiahnutú v § 79 ods. 2 Zákonníka práce aj z pohľadu zachovania princípu spravodlivosti a dospel k záveru, že dnes už neúčinná právna úprava odškodnenia (náhrady mzdy) pri neplatnom skončení pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa bola síce prísna, nedosahovala však takú mieru neprimeranosti, aby bolo možné hovoriť o zjavnej nespravodlivosti. Ak právna úprava neumožňovala konajúcemu súdu možnosť moderovať náhradu mzdy, nemožno odvolaciemu súdu vytknúť, že by rozhodol v rozpore s účelom spravodlivého rozhodnutia. Právne závery odvolacieho súdu sú náležité odôvodnené, logicky vysvetlené a uplatnenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce v spojení s § 252i ods. 4 Zákonníka práce v danej veci nevykazuje žiadne vybočenie zo zákonných medzí či exces zo strany odvolacieho súdu. Rozhodnutím odvolacieho súdu nedošlo k excesu, ktorý zakladá zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu, keď jeho rozhodnutie má zákonný podklad a nie je prejavom svojvôle. Odvolací súd bol viazaný znením Zákonníka práce a za situácie, keď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky nekonštatoval neústavnosť aplikovaného ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce a pri zachovaní prezumpcie ústavnosti právnych predpisov, nemal odvolací súd možnosť priznať žalobcovi náhradu mzdy za obdobie presahujúce deväť mesiacov.

33. K uvedenému dovolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 1/2012 z 3. júla 2013, ktorý zastavil konanie o súlade ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 20 ods. 1, čl. 36, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko v priebehu konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky o návrhu bol § 79 ods. 2 Zákonníka práce obsahovo natoľko zmenený, že v napadnutom znení stratil platnosť a účinnosť a jeho meritorne posudzovanie ústavným súdom stratilo opodstatnenie. S poukazom na uvedené vyhodnotil dovolací súd ako nepravdivé, resp. pravdu skresľujúce tvrdenie dovolateľa o tom, že Ústavný súd Slovenskej republiky označil ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce za neplatné a neúčinné.

34. Dovolací súd neakceptoval opodstatnenosť dôvodov, na ktoré žalobca poukazoval vo svojom dovolaní a právny názor vyslovený odvolacím súdom považuje za správny. Dovolací súd nezistil dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej odvolacím súdom na podporu ním zvoleného postupu. Vzhľadom na uvedené dovolací súd uzatvára, že právny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého v prejednávacom spore žalobcovi nebolo možné priznať náhradu mzdy z neplatnej

výpovede za čas presahujúci deväť mesiacov, možno považovať za správny.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné na tomto mieste dať do pozornosti dovolateľa, že súdy Slovenskej republiky sú pri rozhodovaní viazané platnými právnymi predpismi a ustálenou súdnou judikatúrou, pričom dovolací súd má za preukázané, že odvolací súd takto pri rozhodovaní vo veci určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a náhrady mzdy postupoval. Pochybnosti dovolateľa o správnosti postupu odvolacieho súdu a jeho právneho posúdenia veci vyvolané len jeho subjektívnym presvedčením a pocitmi, nezakladajú dôvod na spochybnenie správnosti skutkových zistení a záverov prijatých v konaní. Preto námietku dovolateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom nepovažoval dovolací súd za dôvodnú. Záverom dovolací súd konštatuje, že situáciu, v ktorej sa dovolateľ ocitol, môže tento vnímať ako nespravodlivú krivdu, avšak jeho subjektívne pocity nestoja nad zákonom, preto v predmetnom prípade nebolo možné dovolaniu vyhovieť.

36. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že žalobca v ňom neopodstatnene vytýkal, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP), a preto dovolanie ako nedôvodné zamietol podľa § 448 CSP.

37. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu v zmysle § 255 ods. 1 CSP vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. V dovolacom konaní ale žalovanému reálne nijaké trovy konania nevznikli, preto mu dovolací súd nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (§ 453 ods. 1 CSP).

38. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.